

העלון טעון גניזה  
עלון מס' 798  
שבת האזינו  
שנת תשפ"ו

# תפארת ינון



ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

## העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל  
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל  
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל  
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל  
חנניה בן אורלי ז"ל  
דינה בת פורטונה ז"ל  
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה

כרמלה כונפסה בת רחל

## זמני שבת פרשת האזינו

| פולג המנחה | הדלקת נרות | צאת שבת | רבינו תם |
|------------|------------|---------|----------|
| 5.13       | 5.46       | 6.56    | 7.38     |
| 5.15       | 6.03       | 6.58    | 7.35     |
| 5.16       | 5.52       | 6.57    | 7.34     |
| 5.15       | 5.06       | 6.58    | 7.35     |

הפטרה: "וידבר דוד"

## ההלכה השבועית

### דיני דפנות סוכה

א. יש להזהיר את ההמון שישגיחו שלא לעשות סוכה תחת גזזטרא או מרפסת, שסוכה כזאת פסולה בהחלט. ומרפסת שיש לה שלש דפנות, ורוצה לעשות בה סוכה, ברם דא עקא, שרק חלק מהסוכה כחמשה טפחים, הוא תחת הרקיע, אך שני טפחים תחת גג, באופן שאין בה הכשר סוכה, אפשר להכשירה על ידי העמדת דופן רביעית לסוכה, מתחת לגג בסוף שני טפחים לפנים משפת הגג, ובזה יושלם הכשר הסוכה שהיא שבעה טפחים, והגג שהוא סכך פסול, כיון שאין ממנו בתוך הסוכה שיעור שלשה טפחים, אינו פוסל הסוכה, שבסוכה גדולה אין סכך פסול פוסל בפחות מארבעה טפחים, ומן הדין מותר לישן תחתיו, ובסוכה קטנה אינו פוסל אלא בשלשה טפחים. (סוכה יט ס"א, וש"ע סי' תרלב ס"א). וגובה הדופן הרביעי די שיהיה מגיע עד הסכך, שבזה מראה שהחלק של הגג שמבעד לדופן הרביעי (לצד הבית) אינו מצטרף לחלק האחר של הגג. (ע' במג"א סי' תרלב סוף סק"א, ובהגהות הגאון רעק"א ובפמ"ג שם).

### דני הסכך

א. לכתחלה צריך לעשות את הדפנות של הסוכה תחלה, ואחר כך לתת את הסכך מלמעלה. ואם סיכך את הסוכה שעומדת על ארבעה עמודים ואחר כך נתן הדפנות, יש פוסלים, ויש מכשירים. וההלכה שכשרה בדיעבד. וברוכי נמי מברכין.

חזון עובדיה

## מטעמים לשולחן

הנה מתקרב חמישה עשר בתשרי והקדוש ברוך הוא מצוה עלינו לעשות "תרגיל אמונה" חזק יותר - לבנות סוכה ולטול לולב ואתרוג. ידועה ומפורסמת השאלה: הרי הסוכות הן זכר ליציאת מצרים - "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" (ויקרא כג, מג). ואם כך, נחוג את חג הסוכות בחודש הגאולה, חודש ניסן! הטור מתרץ, שאם היו בונים סוכה בניסן היה זה נראה כיציאה ל"בית הקיץ", מה שאין כן כשיוצאים לסוכה בתשרי, מוכח שהיציאה נעשית עבור קיום המצוה. ישנו הסבר נוסף של הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל.

מסופר בגמרא (תענית כד ע"ב) על יהודי אחד שלקח לו גויה, ורבה גזר עליו מלקות. כתוצאה מהמלקות פרחו נשמתו של החוטא. נשמעו הדברים בבית שבור המלך והוא החליט להתנחם ברבא. נודע לאיפרא הורמיו, אמו של שבור המלך, שבנה מתנחן לעשות צרות לרבא. אמרה לו: "הוד מלכותו, בני היקר, אל תפגע ביהודים, מסוכן להתחיל אתם". "למה?", "כי הם רק מתפללים והאלוקים שלהם נותן להם את בקשתם". "למשל?", "אם לא יורד גשם, הם מבקשים ממנו והוא מוריד להם גשם". סיפר לי פעם מורי תימני, יהודי קשיש שעבר את גיל תשעים, והוא זוכר עוד מהתקופה שהיה ילד ב"חדר" בתימן. הייתה אז בצורת קשה, והישימאליים הודיעו ליהודים: "אם עד מחר לא יורד גשם - אנחנו שוחטים את כולכם. מדוע? כי רק אתם יכולים להביא גשם". וידוע - כשהערבי מבטיח, הוא מקיים. בפרט כשמדובר בשחיטת יהודים. הוא מספר כי המורי אסף את כל הילדים אל ה"מדרש" ואמר להם: "אנחנו עכשיו אומרים תהילים עד שירד גשם, או יולי שלא... ולא יצאו מה"מדרש" עד שכל תימן נהפכה לבזך. זהו מה שאמרה איפרא הורמיו לבנה: "לא מתחילים עם היהודים" אמר לה: "היהודים מבקשים גשם בחורף ואז הוא יורד. זו ממש לא חכמה גדולה, כי הגשם היה יורד גם ללא התפילה. נראה אותם מקבלים גשם בקיץ!" שלחה איפרא הורמיו לרבא שיתפלל עכשיו, בתמוז, שירד גשם, כדי לעצור את הגזרות של בנה המלך. רבא התפלל, ולא נענה. אמר לפניו: "רבינו של עולם, אלוקים, באזינו שמענו, אבותינו סיפורו לנו, פועל פעלת בימיהם בימי קדם (תהלים מד, ב), לאבותינו פעלת מעל דרך הטבע, ואנו בעינינו לא ראינו". התקבלה תפילתו וירד גשם כהלכה, עד שמהמרזבים של מחוזא זרמו מים לנהר החידקל. בלילה בא אביו של רבא אליו בחלום והזהיר אותו: "אתה הטרחת את הקדוש ברוך הוא להוריד גשם שלא בזמנו, שלא כדרך הטבע - יש עליך כעס. המזיקים רוצים לטפל בך! הלילה אל תישן במיטתך". בבוקר בא רבא וראה את מיטתו קרועה מן החרבות של השדים. אומר רבי שלמה קלוגר: התחלנו את השנה עם הימים הנוראים - ראש השנה ויום כיפור. מי יודע איזו גזרות היו צריכות לבוא, ואנחנו, בימי התשובה, בכינו והתחננו אל ה' שירחם עלינו, שיבטל את הגזרות הרעות וישנה את התוכניות לטובה. הטרחנו את הקדוש ברוך הוא לשנות את טבע העולם, לבטל את מה שהיה אמור להיות כפי מעשינו. כעת מי יודע איזו סכנה נשקפת לנו כתוצאה מכך. יש חשש גדול שהשדים כבר הגישו עתירה ובינתיים הם מצווחים את החרבות. אומר לנו הקדוש ברוך הוא: צאו מבתיכם, אל תישנו במיטה הקבועה, לכו תסתתרו בסוכה. "כי יצפני בסוכה ביום רעה, יסתרני בסתר אהל" (תהלים כז, ה). כאן תהיו מוגנים מן הפגעים הרעים. זהו המהלך של רבי שלמה קלוגר. כעת נלמד לפי המהלך שלנו, מדוע עושים את הסוכה דווקא עכשיו. על הפסוק: "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל" אומר **הרשב"ם**: בימים אלו של תקופת הסתיו, כשהאדם עבר בהצלחה את הקיץ, קצר את היבול היפה והכניס את כמויות התבואה לתוך המתבן - כעת הוא מרגיש בטוח, חשבון הבנק תפוח, יש יתרה של מיליון דולר, נו, ברוך השם, הוא מסודר לחצי שנה הקרובה. אומר לו הקדוש ברוך הוא: מוישלה, עכשיו צריך לעשות תרגיל חזק, אמונים ב"אמונה". צא מן הבית, עזוב את דירת הקבע ולך לדירת ארעי. למה? - "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי... בהוציא אותם מארץ". מה היה אז? מה צריכים לדעת? בפרשת דברים (ח, ב-יח) נאמר: "וזכרת את כל הדרך אשר הוליכה ה' אלוקיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענותך לנסות לדעת את אשר בלבבך התשמוט מצוותי אם לא. ויענך וירעיבך ויאכילך את המן אשר לא ידעת ולא ידעו אבותיך למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. שמלתך לא בלחם מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה". נו, מה שהיה - היה. מה כל כך חשוב לזכור את ההיסטוריה? "כי ה' אלוקיך מביאך אל ארץ טובה, ארץ נחלי מים עינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר. ארץ חיתסר וגפן ותאנה ורימון, ארץ זית שמן ודבש. ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, לא תחסר לך כל, ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצוב נחושת". וממה יש לחשוש? "השמר לך פן תשכח את ה' אלוקיך לבלתי שמור מצוותיו ומשפטי וחקותיו אשר אנוכי מצוך היום. פן תאכל ושבעת, ובתים טובים תבנה וישבת. ובקרך וצאנך ירבו, וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה. ורם ללבך ושכחת את ה' אלוקיך". ומה תשכח? "המוליך במדבר הגדול והנורא... המאכילך מן המדבר... ואמרת בלבבך: כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". הנה, מפורש בתורה! למה לא תזכור את כל הדרך? למה תשכח את תקופת מצרים? כיון שיום אחד הגעת לפסגה. האצרות מלאים, אתה יושב טוב על הסוס, ושכחת... עכשיו תעזוב את הכל, תתגורר בסוכה, במקום שאינו מוגן מן הגשם והרוח. כך תזכור כי "כוחי ועוצם ידי" לא עשה לי את החיל הזה. ארבעים שנה היית במדבר, לא זרעת ואכלת. לא הייתה שם כנרת ושתיית. ומהיכין? מידו של הקדוש ברוך הוא. "וזכרת את ה' אלוקיך, כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל".

המשך בעמ' האחרון

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: [tifaret@hasdeyion.org](mailto:tifaret@hasdeyion.org) או הכנסו ל- [www.hasdeyion.org](http://www.hasdeyion.org) או בואצפ: 050-9580500

חריגות. לא תמיד נוהגים כפי ההגיון והצדק האמיתי, השאוב ממעמקי הלב הזך והנעלה: לעתים יש לקום ולעשות מעשה. רבי חיים ראה אז כי כלתה אליו ההחלטה ויפשוט ידיו לצדדים. חשב והוסיף לחשוב עד שפצה פיו ואמר בכאב וחרדה: "איני יכול לומר לכם קבלו דעתי... גם לכם דעה והיא חשובה ויקרה משלי... אולם לא אוכל שתצא מתחת ידי ממשלה נוראה כזאת... איני מסוגל לזה מטבעי... הצעד הזה יכתים את ימי ולילותי... אם תבצעו את החלטתכם, שאני מכבדה מאד - לא תיוותר בידי ברירה כי אם לעזוב אף אני את הישיבה! החליטו אפוא ביניכם: או שהוא נשאר או שאלך אף אני אתו...". המלים האלה, הפשוטות והרכות, חדות היו. והם ניסרו בחודן את אותה החלטה ומיגרוה עד דק, הוא נשאר, שמריה, עד עצם היום הזה. אלא שעד, ולא עד בכלל. היום הזה נפל דבר: "הוא ישלח מכאן ויהי מה", כאב המשגיח, "בא קץ לסיפור הזה". "ורבי חיים?... אם לא יותר בידינו ברירה - שיעזוב אף הוא את הישיבה!... וכי מה נעשה?... השמריהו הזה גבה ממנו את כוחותיו האחרונים... די!". הם ישבו, הרמ"ם בקצוות החדר, מעיינים בספרים שלפניהם וממוללים את זקנם במתיחות. עשן כבד עמד באוויר. קרבה שעת צהריים, עוד קט ורבי חיים יופיע כאן מלוא נועמו. השתיקה הכבדה שהעכירה את החלל, הופרה והועמה. קול פסיעות נעירות נשמע מן החוץ, רחש פיזומו של רבי חיים התגלגל ובא, מאור פניו כמו הזרח אלומת אור אל תוך החדר פנימה. פתח את החדר והתייצב בפתחו. רכן קלות והשתופף בפני הנמצאים - אלא שהמצב כבד היה מכדי להתמוסס באחת מול הדרת הפנים המאירה. "האירע משהו?", שאל רבי חיים עם היכנסו פנימה. "אירע יותר ממה שחשבתי", קם אחד הרמ"ם: "אחר מה שקרה בליל אמש, הוחלט כאן פה אחד, בצורה שאין עליה עוררין, ששמריהו עומד לקבל - עם שובו מחר אל הישיבה - הודעה אחרונה חד משמעית שישוּב לביטוי וישאר שם. אחת ולתמיד". "יש לי מה לסנות לשוֹב ולדבר?", לשון רכה תשבר גרם, "או שהענין עומד כבר לאחר החלטה?" "לאחר החלטה, רבי חיים. הבינו נא, אין עוד בחור כמותו בכל הישיבה כולה. שמונים וששה בחורים כאן והוא יחיד בתוכם. יחיד ומיוחד במינו ובגילו שונות עדיין במרי בלתי מובן. הבחורים כולם מתפללים על כך שהבחור הזה עדיין שרוי ביניהם. אסור, רבי חיים, להשאירו - ויהי מה". רבי חיים משקיף החוצה מן החלון, חושב וחושב, דן דיני נפשות ולבו תפלה. "איאלץ אפוא להיפרד מכם", נרעד קולו, "אלך אף אני...". לקח כובעו והתעטר בו; רכן לעבר תיקו והגביהו. נשק את המזוזה ונפרד מן הנוכחים בברכת שלום כאובה. בפסיעות כבדות יצא אל הפרוזדור והחל יורד במדרגות. מנוי וגמור בלבו לבצע את הצעד אשר הוא עומד לעשות. יצא אף הוא עם שמריהו, יתמסר אליו מן החוץ, ובלבד לא יחל חלק ונחלה עם החלטה עזה שאינה לפי רוחו. כמעט קרב אל שער היציאה מן הבנין, והנה פוסע נכחו איש הדור בלבשו, נכנס פנימה אל הישיבה ופניו מועדות לעלות להיכלה. "שלום עליכם", מושיט רבי חיים ידו לעברו, צערו בלבו וצהלתו בפניו: "מנין יהודי ובמה אוכל לסייעו?" הלה, נראה כתושב חוץ, משיב בשאלה: "ההינכם מכנהים כאן כר"מ בישיבה? היש לכם הכירות אישית עם הבחורים? הניתן לברר אצלכם אודות בחור שדברו עמי נכבדות אודותיו?" רבי חיים הנהן בראשו. אמנם כבר אינו מכהן כר"מ בישיבה אולם יש לו אכן הכירות אישית עם הבחורים, חקוקים המה על לוח לבו ולא במהרה יימחו. "ובכן", החל הזר מתלוצץ לרבי חיים בדרכו החוצה, "מה יש פניכם לומר לי אודות שמריהו פלוגינין?". תיכף בתוך כדי החלפת דברים ראשונים עם השואל, נכח רבי חיים לראות שההצעה הזאת נאה ויאה להוא, וכי נה הסתם אכן מתאים שמריהו לחתן לו ולא בכדי הוצע לו. זאת אמר גם מן העובדה שלבו של הזר נטה ונמשך לזה עד כי עמד כבר בשלב של סגירת הענינים, ממש בעוד שעות ספורות. הסיבה שהגיע אל הישיבה, היתה רק כדי שלא לדלג על השלב הזה, שהיה מקובל בימים ההם, להגיע ולברר אצל החברים - אך בלבו כבר 'סגור' על הענין ומתחנן לשמוע רק דברים טובים. הבין אפוא רבי חיים כי מן השמים נתגלגל הדבר ובא לידו. אורו עיניו ולבו עלץ באלוקים: "שמריהו! שמריהו רחמיא? והרי זה עתה אני חושב עליו... ממש עכשיו יוצא אני מאסיפת צוות, ממש עכשיו, ובה שמעתי את כולם אומרים פה אחד כי אין עוד בחור כמותו בכל הישיבה כולה. שמונים וששה בחורים כאן והוא יחיד בתוכם. יחיד ומיוחד במינו...". עיני הזר נצצו ככוכבים, לא מצא מלים בפיו מרוב אושר: "אמור אני לפוגשו בביתו בעוד כשתעתי... יתכן מאד כי עוד הערב נסיים את השידוך הזה - אם הכל יתנהל למישרין... נוטה אני מאד אל השידוך דנן, אך אמרתי בלבי כי יהיה זה חפוז ובלתי שקול מצדי לגשת אל גמר הענינים מבלי שאגיע לשוחח קמעא עם רבותיו ועם חבריו, להתרשם מהם אודות המדובר...". "אהה... אהה...", רבי חיים השתומם בקרבו. בדיוק אותו פגש המברר, בדיוק ברגע האחרון ששהה בישיבה - והרי אם מגיע היה בעוד רגע קט, פוגש היה לבטח את אחד הבחורים או מישהו אחר שעלול היה להיכשל בלשונו, רחמנא ליצלן. "אהה... אהה...", אחו רבי חיים בשרוולו והתרחק מבנין הישיבה, "אין לך מה לשאול אף אחד... דע לך כי זה לי שנים שאני יוצא ונכנס כאן, לא זכורה לי התבטאות כזאת של כל הצוות, ממש כולם, על בחור מן הישיבה אשר אין עוד כמותו... פשוט כך... וגם הבחורים וודאי מכירים בזה..."

המשך בעמ' האחרון

שיחת משגיחי הישיבה היתה הפעם סוערת מן הרגיל. הנושא הרוותח על הפרק הוא שוב "שמריהו", והעובדה שכמעט אין בשנתיים האחרונות שיחת צוות שבה נושא "שמריהו" אינו מהווה את הנושא שעל הפרק - הוסיפה שמן למדורה. מיד בתקופתו הראשונה נכחו לראות שהבחור הזה זקוק לעזרה מיוחדת. ראש טוב לו, חד ובהיר, ואף שוקד הוא על לימודו בצורה משביעת רצון - אולם התנהגותו כלפי מחנכיו הינה חסרת רסן לחלוטין; הפגנת בטחונו העצמי אינה יודעת גבולות; בעיני עצמו רואה את כל הצוות כחבורת אנשים הכפופה לו, ולדעתו כל שעליה לעשות מסתכם בחובתה המוחלטת לעמוד לימינו בכל ענין. הישיבה דנן מבססת את יסודי שיטתה על הכלל שהורנו חז"ל: "דרך ארץ קדמה לתורה" וההקדמה הזאת, למרבה הכאב, עדיין חסרה מאד לתורתו של שמריהו. השיחות הישירות והעקיפות לא פעלו את פעולתן. הדיבורים שבו כלעומת שבאו. התחושה היתה כי שמריהו אינו מגלה אף שמץ של רצון טוב לשנות את פני הדברים: מרמזים לו, מדברים עמו, והוא מתווכח בעזות מצח. למרבה עדינותו מניח למחנכיו לומר את שלהם - אולם עם סיימם מתייצב באווילות לומר את דעתו שלו; עונה בצורה מחוכמת ובוטא, אשר אין בה ולו זכר קל לניחוח הכנעת המשי העוטפת כפרוכת את דיבורם האצילי של לומדי התורה והולכי דרכה. אילו היה הענין נוגע לשמריהו בלבד, יתכן שהיו סובביו מחרישים לו; מנסים להתאזר בשארית השאריות של הסבלנות וממשיכים במחיצתו את השהות הבלתי נסבלת - מתוך נסיונות נוספים לסייע בידו בריכוך קשיות ערפו המגונה והאצופה. אלא שהתנהגותו הנלווה כלפי המחנכים הופכת למתישה, מה עוד שבחורים מן הפאתיים כבר מתחילים להיסרך בעקבותיו. מצב כזה אינו יכול להימשך עוד. לפני נסיעתו הביתה בליל אמש - הטיח שמריהו דיבורים עזים בפני אחד הרמ"ם וזה מה שהעלה את שמו שוב על גפי מרומי נושאי הדיון. "יש להראות קבל עם ועדה שאין לבחור כזה מקום אצלנו", טען בלהט אחד המשגיחים: "העובדה שהוא יסולק באופן נחרץ מאיתנו - תלמד את האחרים פרק בדרך ארץ" עמיתו הוסיף לעומתו את חששו לגורלה של מידת ההכנעה בישיבה: אמנם בחורים ראי ה' מכירים בשליליות התנהגותו, מתרחקים ממנו על אף רמתו הלימודית הגבוהה - אולם על אף זאת לבי נוקף בי: מי יודע איזה זרעי עזות הוא מפזר בישיבה, מי יודע אם בעוד שנים רבות ניאלץ להתמודד עם השובל הבלתי חיובי שהוא הויתר אחריו. העובדה הנדירה שבחור בדרגתו ובגילו המתבגר ימצא את עצמו מחוץ לכתלי הישיבה - על אף דיבורו המושחז ולשונו הנוטפת - יש בה סיכוי לזעזע ולעקור את השורש הזה לבל יפרה עוד". היה בתוך עוד מביע דעה, שקול מחשבה, אשר אף הוא ניסח את סיום דבריו בהחלטה אחת ברורה: תם ונשלם זמנו של שמריהו בישיבה. ואז גיחכו הכתלים וחייכו במרירות. מכירים זה מכבר את הדיבורים הללו, מכירים כבר את ההחלטה הזאת שכבר נשמעה כאן לא אחת, מכירים את הנחרצות ואת הסערה שביב שמריהו ומכירים גם את העובדה שהחלטה הלוואי מן הישיבה לא תצא אל הפועל: רבי חיים כאן, רבי חיים ברים, ומי זה יעמוד נגדו?... נשפך החיוך המריר מן הכתלים ונמלה בזוויות השולחן, זחל חרש-חרש והתגלגל אל מרכזו עד שקם והתייצב באין אומר ודברים: "אבל... אבל... אבל... רבי חיים...". כלום שכח מי מן הנוכחים שרבי חיים ברים מכהן כאן כראש וראשון? הן לא ניתן לבצע צעד כזה בלי ידיעתו של רבי חיים, ורבי חיים הרי לא יניח לצעד הזה להתבצע... לפני תקופה ארוכה, כאשר החלטה מיין זה יצאה לדרך, התייצב רבי חיים בפניה וחסם את הוצאתה אל הפועל: נעמד במלוא זוף צורתו המעודנת, ספוגת קדושת ירושלים, והבהיר בלשונו הרכה דברים ברורים אשר שללו מעיקרם את המושג 'להוציא בחור מן הישיבה': "מוטב נצא אנו, שיש לנו לאן לצאת, מאשר יצא הבחור - שאין לו לאן לפנות... הנלך להכפיש שמו ברחובות קריה אך ורק מחמת שטרם יתכן בדעת?... לו היה זה בננו שלחן המסכמים היינו לך?... עבור מה הוכנס לנחן כזה להסב לנו נחת דקדושה? הרי קשיי מידות כאלה - קוראים אותנו לעמל; 'להפשלת שרוליים', להתאזרות בסבלנות ולעבודה עד היכן שהיד מגעת... וכי איזה פתרון ומזור יוכל הבחור לקבל בהיותו בחוץ? מי זה יביט לעברו? איזו ישיבה תקבלו? מי ישיט עליו עין ולב? מי יחנכו וילמדו בינה? היכן ישמעו אוזניו את שהוא זקוק לשמוע ללא הרף?...". "אבל רבי חיים", הסבירו לו, "הרי הבחורים החיים אתו, עלולים להתלמד הימנו". שמע רבי חיים את הדברים, הרר בהם והעמיק, הגביה את עיניו הטובות ופסק כי אין זו טענה: "זוהי עבודתנו: נוכל לדבר אתם בעקיפין, ללמדם לבל יתלמדו ממי שאינו נוהג כשורה. אולם מה דרך היא זו: ליישר בפניהם מסילה ולסקל החוצה נפש מישראל?!" קולו של רבי חיים - חריש ושקט, קול ההגיון הטהור: "היה מדובר בבחורים הקרובים לגיל העשרים. בגיל כבר צריך להתרגל שלא תמיד הסובב הינו חיובי, ועל יהודי לדעת ממי להתלמד וממי לא. כלום עומדים אלה לחיות כאן את עשרות שנות חייהם? הרי מחר או מחרתיים יקומו ויצאו מחופתם אל העולם הגדול - ומי זה יבטיח לנו כי השכנים שלהם יהיו אנשים חיוביים מהדדיין? עלינו לציידם באומנות העמידה הזקופה על העקרונות הרוחניים - גם אם יש בסמוך להם אחד שאינו כזה...". והם קברו עליו אז, בפעם ההיא, והחליטו שלא להניח לו. על אף כל הצדק שבדבריו - קיים מושג של הוצאת בחור מן הישיבה ולא ניתן לשלול אותו מעיקרו. המקום הזה הינו ישיבה לבחורים ולא מקום לבעלי התפרצויות חוצפה

# עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

פטרו אותי מהעבודה בלי כל סיבה, על לא עוול בכפי, לאחר שמישהו סכסך מאחורי גבי. הגעתי למשא ומתן עם ההסתדרות הראשית בתל אביב, אך לפני כן הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון". וברוך השם, לאחר מכן המתיקו את הפיטורין ל-30 יום בבית, וחזרתי לעבודה - הם נזכרו שהם אלו שצריכים אותי. מודה לה' יתברך על הסיעתא דשמיא ועל ההגנה שהייתה לי ברגעים הקשים הללו...

בעילום שם



הבן שלי בן השבע, השם ישמור אותו, סבל פתאום מכאב גב, הכאב הזה נמשך לפחות שבוע, אם לא יותר, בנתיים הינו אצל רופא ששלח אותנו לעשות לו צילום. לפני הצילום הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", זו לא הפעם הראשונה שאני עושה פדיונות ורואה ישועות, אז הלכתי כבר עם לב בוטח. בצילום עצמו אמרו שיש לו בעיה בעמוד השדרה. אבל השם נתן לנו דעת לפנות לרופא בכיר, בנתיים הכאבים פסקו לו, כשהגענו לרופא הבכיר, בדק אותנו, ואמר שהכל בסדר אצלו. והילד, בן פורת יוסף מרגיש טוב, ברוך השם. ראינו בחוש מאז הפדיון הכל הסתדר...ברוך מרחם על הבריות, ברוך שמו!

בעילום שם



## סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שְׁמַר בְּיָדְךָ וּבְיָדֵינוּ שְׁמַר מִפְּדִיּוֹת נַפְשׁוֹ (מס' יו"ט, כ"א, כ"ב)

### לְעוֹלָם יִדְבֵּר אָדָם בְּלִשׁוֹן נְקִיָּה

וְכִמּוֹ שְׁאֵמְרוּ ז"ל בְּמִסְכַּת פְּסָחִים (ג', א'): לְעוֹלָם יִדְבֵּר אָדָם בְּלִשׁוֹן נְקִיָּה, שְׁהֵרִי עָקָם הַכְּתוּב שְׁמִנָּה אוֹתִיּוֹת שְׁלֹא לְהוֹצִיא דָּבָר הַמְּגַנֶּה, דְּכָתִיב 'מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אֵינָה טְהוֹרָה' (בְּרֵאשִׁית ז', ח'), וְאָמַר הַכְּתוּב: "אֲמָרוֹת ה' אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת כְּסֹף צָרוּף" וְגו' (תְּהִלִּים יב', ז'). וְהַתּוֹרָה אָמְרָה [דְּבָרָה] בְּלִשׁוֹן נְקִיָּה, אָמַר בְּקֶרֶן "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם" (וַיִּקְרָא א', ב'), וְאָמַר "אֶפֶס כִּי לֹא יִחַדֵּל אֲבִיוֹן מִקֶּרֶב הָאָרֶץ" (דְּבָרִים טו', ד'), וְלֹא אָמַר מִקֶּרֶבָּה.

### חֻכָּמִים ז"ל הָיוּ עוֹשִׂים לְשׁוֹנָם כְּלֵי שֵׁרָת

וְאָמַר, כִּי חֻכָּם אָחָד הָיָה מְהֵלֶּךְ בְּדָרְךָ וּמְלִמִּידוֹ עֹמֵד, רָאָה בְּנֵלֶךְ מְשַׁלֶּכֶת בְּשׁוּק וְאָמַר הַתְּלִמִּיד כְּמָה מְסַרְחַת הַנְּבִלָּה הַזֹּאת, אָמַר הָרַב כְּמָה לְבָנִים שְׁנִיָּה, שְׂבַח הַחֻכָּם הַטוֹב שְׂבָה וְהִנֵּחַ הַמְּגַנָּה, כִּי חֻכָּמִים ז"ל הָיוּ עוֹשִׂים לְשׁוֹנָם כְּלֵי שֵׁרָת וְלֹא הָיוּ מְשַׁתְּמִשִּׁין בָּהּ בְּלִשׁוֹן חַל, כֵּל שֶׁכֵּן בְּלִשׁוֹן מְגַנָּה, וְכִמּוֹ שְׁהֵיוּ מְשַׁבְּחִין (הָרַב) [לְרַב] שְׁלֹא שָׁח שִׁיחָה בְּטֵלָה כֵּל יָמָיו, כֵּל שֶׁכֵּן בְּגִנוּת, כִּי הִלְשׁוֹן נִבְרָא לְסִפּוֹר כְּבוֹד וּלְדַבֵּר בְּצָרְכֵי הַצָּרִיךְ לְבַד. וְהִנֵּה הָאָדָם הַחֻכָּם הַהוּנָה בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הֵיכָן יִטְנֶף לְשׁוֹנוֹ בְּדָבָרִים מְגָאִלִּים וּמְטַנְפִּים. וְזוֹ הֵיכָנָה כְּנֻט רְבוּתִינוּ ז"ל, וּבִקְשׁוֹ תִּרִי פִּמִּי. (דְּרָשׁוֹת רַבֵּנוּ יְהוֹשֻׁעַ אֶבְרָהָם שְׁעִיב וְאָחָד מִהָרָאשׁוֹנִים) פְּרָשַׁת שְׁלַח

אחותי בחודש התשיעי להריונה, ופתאום התנפחה לה הרגל. עלה חשש חמור שמדובר בכריש דם. שלחו אותה מידית למיון, והסיכון היה גדול מפני שאם אכן יתגלה כריש, דרך הטיפול עלולה להתנגש עם בעיה רפואית נוספת שממנה היא סובלת. כל המשפחה נכנסנו לחרדה גדולה. התקשרנו בלילה לארגון "חסדי ינון", ומסרנו את השם ל"פדיון נפש" שייערך בבוקר, בתקווה ובתפילה לישועה. למחרת בבוקר עברה את הבדיקה המכרעת ובסיעתא דשמיא התברר שהכל תקין! שחררו אותה לביתה בריאה ושלמה, ברוך ה'. תודה להשם ושזכוי הרבים יעמוד לזכותה בתוך שאר כל חולי עמו ישראל.

בעילום שם מהדרום



רציתי לשתף ישועה שהייתה לי. עשיתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לפני בדיקת קולונוסקופיה. וברוך השם קיבלתי בשורות טובות, שהכל תקין. אין עוד מלבדו! תודה להשם!

בעילום שם



הנכדים שלי לא התקבלו לתלמוד תורה במשך חצי שנה. נסיון כזה לא מאחלת לאף אחד, ילדים קטנים ללא מסגרת, במשך כל כך הרבה זמן, זה קורע את הלב... יום אחד לקחתי את העניינים לידיים והזמנתי עבורם "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ולשמחתי הרבה, תוך חודש התקבלו כולם למסגרות... אין מלים להודות לאבינו שבשמים. ממש הרגשתי שהצדיק, רבי ינון חורי צוק"ל, פועל עבורנו שם למעלה... אין עוד מלבדו! תודה אבא!

בעילום שם



**המשך סיפור השבוע:** סבורני כי די בכך... הכירות אישית לי איתו... בלי עין הרע... עד מאה ועשרים... עיניו של איש-השיח מלאו אורה, אשריו שזכה. וכאשר למחרת היום התפרסם ברבים כי לשמריהו מגיעה ברכת מזל טוב על שמחתו הגדולה - ורבי חיים יושב בביתו ושוקד על דלתי תורה - הזדרזו משגיחי הישיבה להודיעו כי מצפים לו בישיבה ויוכל לשוב: שמריהו ישאר בע"ה והכל על מקומו יבוא בשלום. עשרות שנים ויותר חלפו מהסיפור הזה. מידותיו והתנהגותו של שמריהו דנן כבר התעדנו והזדכנו זה מכבר, וגם בניו לו ובני בניו - אולם דבר המעשה הזה לא מש משפתיו של הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל והיה שב ומספר את אותו מופת משמים ללמד ולחזור וללמד עד היכן הכל מחושב מלמעלה...

מתוך נפלאותיו לבני אדם

## ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

לזכוי הרבים - ניתן לשלוח סיפורי פדיונות

לפקס 077-2182992 או לוטסאפ 050-9580500. נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח



באחד הימים נפגשו האדמו"ר רבי חנא הברשטס מקולושץ זצ"ל, והגאון רבי מאיר אריק זצ"ל, אב בית הדין של טארנא, ושוחחו בנעימות. אמר הרבי מקולושץ דבר מה בשם זקנו האדמו"ר משינאווא בעל "דברי יחזקאל": "מצוות סוכה היא המצווה היחידה, בה נכנס האדם בכל גופו ממש עם הנעליים והמגפיים". העיר הרב מטארנא: "והרי גם במצוות 'עלייה לרגל' שלוש פעמים בשנה מקיים האדם באופן כזה, שנכנס אל מקום המקדש בכל גופו?!". אין הדברים דומים, השיב הצדיק מקולושץ, "אם נדייק בדבריו של מורי ורבי נבחין שאל הסוכה נכנסים אף עם נעליים, לא כן מצוות 'עלייה לרגל' ששם אסור להיכנס להר הבית במנעלים..." "בורא עולם זיכה את עמו בתרי"ג מצוות ועוד שבע מצוות שתיקנו חכמים, כל מצווה משוייכת לאיבר אחר בגוף, כל מצווה עושים עם חלק אחר בגוף, אולם ישנן שתי מצוות שכל אדם מקיים עם כל גופו - מצוות ישיבה בסוכה וישוב הארץ. אמנם נשים פטורות ממצוות סוכה אך אם יושבות בה מקבלות על כך שכר. דוד המלך רמז זאת בפסוק: "וְהָיָה כְשֶׁלֶם סִכּוֹ וּמַעֲוֹנָתוֹ בְּצִיּוֹן" (תהילים ע"ג) - שתי מצוות רמוזות בפסוק שאדם מקיים עם כל הגוף - סוכה - "ויהי בשלם סוכו וישוב הארץ" - "ומעונתו בצי"ן". חג הסוכות וחגי ישראל בכלל מאחדים את המשפחות, מגבשים אותן ויוצרים תא משפחתי חזק יותר, שמח יותר ומקודש יותר. עם זאת יש לנצל את החג לקיום המצווה הכל כך יקרה הזו של ישיבה בסוכה, לנצל כל רגע פנוי, לא לשבת בבית, אלא להעביר את כל עיסוקיך לסוכה. הזמנת אורחים? ארח אותם בסוכה. רוצה ללמוד? לקרוא? כנס לסוכה, שכך רב מאד, כל רגע שהנך יושב בסוכה את מקיים מצווה על כל הגוף, מצווה כזו אין בכל השנה, נצל אותה. הסוכה נקראת צל האמונה, אדם היושב בסוכה שואב ממנה אמונה לכל השנה, ופמליה של מעלה יורדת ומברכת אותו בכל מילי דמיטב. תקדש את היום שלך, את האכילה, השינה והבילוי באמצעות הסוכה, אל תעביר את החג מבלי שניצלת את החג, מבלי ששאבת ממנו עוד מצוות רבות, שמחה ואמונה לכל השנה...

רונן קרתא

## שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

**שאלה:** השומע ברכה דרך הטלפון, האם יכול לענות אמן?  
**תשובה:** יכול לענות, אך לא יכול לצאת יד"ח באופן זה. מקור: שו"ע סימן קכד.  
**שאלה:** סכך העומד על קרשים, האם אפשר לקשור את הקרשים הללו עם אזיקונים לחיזוק שלא יעופו ברוח?  
**תשובה:** אם הסכך לא עומד ברוח מצויה ללא האזיקונים: לדעת החזו"א המחמיר במעמיד דמעמיד, אין לקשור באזיקון ויש לקושרם בצמח גוזה או בצמח רפיא. ב. לדעת המשנ"ב אין שום חשש בכך, והסוכה כשרה. מקור: שו"ע סימן תרכט סעיף ז, אשמרה לשמך 219.  
**שאלה:** סוכה עם שתי שכבות של סכך, כלומר שיש סכך אחד שמונח על הפרגולה, ועוד אחד (כשר) שמונח כמה מטרים מעל, האם כשר?  
**תשובה:** אם בחלק מהסכך רואים את הכוכבים - כשר. מקור: שו"ע סימן תרלא.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

## בליל הושענא רבה בליל החיתום

לאחר חצות הלילה



בזמן המסוגל לקריעת גזר הדין  
ולישועות גדולות  
"בחסדי ינון" עורכים  
תיקון "מדיון נפש" מיוחד

למסירת שמות- בקו הישועות: 03-6182992

**המשך מטעמים לשולחן:** לכך צריכים את חג הסוכות. מוסיף על כך רבי שמשון רפאל הירש: ומדוע צריך גג העשוי מסכך? משום שיש בו דינים מיוחדים, ואחד מהם שלא יהיה מחובר לקרקע. תתנתק מן החיבור לקרקע. נדמה לך שיש מדינה, כלכלה, בית ושדה ועבודה מכניסה כביכול אתה מסודר. צא לשבוע אמונים, שבוע של התנתקות מן הקרקע.

ומתוך האור

**לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ויחזרו לשלום בריאים ושלמים**

## הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //



לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמיה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל  
לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...  
ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440